

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΡΙΣΙ!

μπάρμπα - 'Αργκού, γέρος πειά, τσακισμένος από την ήλιδα μ' ότι τις τραχειές δουλεύες του υπέβαινον στο μαρόφι χωριό του, χαροφάστος ότι άναψανή.' Αργρες την αρκετή κτυματική περιονοιά του στά πασάδια του — ως διαχειριστός — κι αύτης ξεκίνησε για το Παρίσι. Σκότευε νά μείνη λίγους μηνες έκει, κοντά στον μεγαλείτερο γιού του, δη δύοτος έτυμονα προσπαλούσε τον αγαπητό του γέρο - πατέρα, αύτόν τον τελευταίο καιρό.

'Ήταν πλούσιωτας ο πρωτότοκος του. Είχε ένα θυμάσιο καφενείο δικό του — άντικρυν στα μεγάλα καταστήματα «Πεντάν» — πολυνοστότο, σωστό νομιμοποιοτείο. Είστησε απός τον άγαπητό του Ζάν, δη προτοτος του, έμενε σε δραϊδό μέγαρο ίδιωτητο, με τη γυναίκα του και τά παιδιά του.'

Θυμάσιωδηρες οι μπάρμπα - 'Αργκού άτ' τά πλούτη του γιού του. Τά ώρα διέπια τον σωτήριο και τον καφενείον του, ή βαρείς κορυφής κι οι πολυέλαφοι τον ήλεκτρικό τον προξενούσαν έκστασις με τη μεγαλούσιες ζέσω.

'Όμως, στά τελευταία, άρχισε να νοστεαλήγει το θυμού χωρίδινός του. Κ' εδώς ήμερε δέν το κουνούσσαν καθόλου από το καφενείο, παρά μόνον στις ώρες το φαγητό και το πέντε. Καθιούμενός πάντα σε γωνιά τρωτζέζιν, με κανένα έγγραφο πλάι του, δέν χρέπται νά παρακαλεύει από το τέλος της καθιστική κίνησης της μεγαλουσιέως ζέσω.

'Επι δέκα ήμερες δέν το κουνούσσαν καθόλου από το καφενείο; Έπι σήμερην, έκει πού έτρωγαν στό σπίτι, έσκυψε στη γυναίκα του και της είπε:

— Πρέπει νά τον διακεπάσσουμε λιγάκι το γέρο μου. 'Ασχος σά νά βαριέται το καθιέρωτο του στο καφενείο.. Θυμάται το χωριό... Και ότι είναι νά τον διέψω το Παρίσι...'.

'Ο καλύμμενός οι μπάρμπα - 'Αργκού δέν ήδεις ότι ξεχωριστή χαρά σ' αντούς τούς περιπάτους... Νά δη με μέργα ; Γιά πού λόγο ; Τό σπίτι τον γιού του ήταν το καθίστρο από 'δια... 'Ο Ζάν, κολακεύμενος και χαμογελούμενος, κατώθωσε τέλος νά τὸν πείση : Θάδηγαναν μεζέν καθί πωρ, γιά νά βιάστη ο πατέρας του κι' από ένα άξιοπερίσσογο θέαμα κάθε μέρα...

'Ο μπάρμπα - 'Αργκού δέν θυμωνόταν ώστοσο. 'Η μεγαλοπετρική «Παναγία τῶν Παρισίων» τον κάντησε σαν μά έκκλησια επολέ μεγάλη, αρκετά ώραία, ή δοτία ήταν κόστισε πολύ, με τίποτε πειραστήρο. Ο πανήγυρος «Πύργος του Αΐφελ» τον φάνηκε σαν έναν αριός από το σιδηροδρόμιο για...

— Θά τὸν πάνα και στό θέατρο τό γέρο μου, γυναίκα... Επειδή ήταν δράδιον ο Ζάν, θέλεντας πό τανερή τόρα την κυριώτανά του πατέρα του.

Σε πού δέσποιναν μια... Στο μελόδραμα ;... Εκεί είχε πάρει κάποτε σ' ένα Ζάν με τη γυναίκα του κι' αποκομιδήθηκαν... Τό έργο ήταν άνωτέρο από την μόρφωσον τους και δεν καταλάβαναν τίστον σχέδιον. Στην «Οπερα», κι' επί μελόδραματα έπειτα πάλι... Τέλος, δη πήγαναν στην Ελλήνικη Καμακλέα... Σ' αύτό τὸ θέατρο ήταν διάσημος ηθοποιός Καμελία Τορέζελ έδινε σεριά από πορνετάσσεις με δέργη της καθημερινής κοινωνίας ζωής : Δραματικά και τραγούδιας...

Άρχοντας ήταν γαλάτης το Ζάν, πατέρας και γιος μπάρμπαν σ' ένα άντερο. Κάθησαν στην «διακεκομένη θέση».

Ο ανθοίος μπάρμπα - 'Αργκού στην άρχη τήγανε με τη μηταρόπετρα της άπεραστης αίθουσας τον θάρτον. Επειδή στριμογόνως στενοχωριμένος στό κανθάριό του : τόρωσε στενό και καθόλου άναπτοκά. 'Ο Ζάν διάβασε τὸ πορόγραμμα και προσπάθησε νά έσηγησε στόν πατέρα του τί έπροκειτο νά παιχθῇ. 'Η αύλαια στριμός και τό πορόγραμμα κι' ή πόρτη ποδεξίς άρχισε : 'Η διάσημος τραγουδίστρια Καμελία Τορέζελ έποικηνόταν τόν δόλο μάς πλούσιωτάτης διστοπάλος, ή δοτία άγαποισος τρελάλι έναν φτωχό νέο. 'Ο πατέρας της, ο συνταγματάρχης Ραβιόν, άρχισαν έπιμονα — παρά τη σφραγιστικά των δύο διαρρομένων έστρωνταν — παρά τη σφραγιστική στο γάμο τους. Δέν ήθελε νά δύστη την κύρη του σ' έναν φτωχό, τη στιγμή που τόσα πλούσιοι κι' άξιοποιτες νέοι την έχινοσαν...

Η πρώτη ποδεξίς τελείωσε. 'Η αύλαια έπεισε τη στιγμή άχριθες, κατά την δοτία ή κόρη πάλιν με ά νευρωκή κρίσι, ή δέ συνταγματάρχης την παταράσσει, έξωσιοισθντας τις έπιμονες άγριοτησ του.

— Δουτών πατέρα, ρώτως δό Ζάν. Τί λέσ κι' έστι γι' αυτὸν τὸν κακό πατέρα, δη δύοτος θέλει νά κάνει η δυτικότηταν τον πατέρα του;

— Δίνεσι έχει, παδί μου ! είπε άποσθόκητα ο μπάρμπα - 'Αργκού. 'Αποτού έκεινος δη νέος είνε τόσο απένταρος, απότο δέν έχει ούτε δύο γελάδια, νά κυττάρει τή δουλειά του. Τί διάβολο τή θέλει την παντοειά ; Γιά νά πεινάν κι' αύτός και τὸ κορίτσι, που δά πάρη στό λαμπο του ;....

Στη δεύτερη ποδεξίς οι δύο έσασται συναντήσανται κρυφό μέσα στο οπιτη της νέας, με τη συνενοχή και τη βοήθεια μετά υπηρετίας. 'Η νέα

δραματάν στὸν καλό της δια δύο τὸν άγαποντος αλενίων. 'Ο έραστης άπαντον με άναλογες περιπατεις έπειράστησε. 'Επειτα οι δύο νεαρές έπειραστηκαν από την ένθυση της τεχνής της... Κούλουσαράταν με ήδονταπέντα στην άγκαλη του τον διανούσαν... και φιλόντουσαν...

Οι θεαταί μχριαζούσαν διά συγκάτη. Μά δη μάρμπιτα - 'Αργκού έξαγρωδηρες... Όποις πήγαναν τα πράγματα, φαντάζονταν πώς γηρυγός θέλλεται νά συμβαίνουν μετός στα μάτια τους... παραδόξες στρέψει !

— Την άνοτην μονημόντα στὸν πατέρα της... Κατέβασεν την άνοτην συνταγματάρχης — και φισκά πάνηκη απαρατήσης τον στά πάντα πό φιλογέρα τιλμάτα τῶν έραστών — ή γέρος καμογήλως στην μετάποτη ήδηστησή τους... Κούλουσαράταν την άνοτην σύνταγματάρχης την δύο τὸν διανούσαν, τον δύο φροντέαν :

— Χώριστε τους, τό λοιπόν... Δέν βλέπεις τι κοντεύουν νά κάνουν, οι έστωτας ;....

— 'Οι άδυντος τον διάτροφον συγκλονίστηκε από άκρατη γέλα: 'Ολοι κατέβαν γύρισαν νά κυττάρουν τὸν άποικο—ή κι' αιθαλή θωράκη—θεατή—θάδος έστησε στη μέση το μεγάλο ήδηστοποιού 'Απλεπομένος δ Ζάν, προσπαθούσε νά καθηκουσάν τὸν δύο φροντέαν.

— Σκέπταται, λοιπόν, πατέρα... Δέν είνε άληθινά, αύτα πού συμβαίνουν έστι άπαντα στη σηρήν ;....

— 'Αροφ δέν είνε άληθινά, τι διάδοσιο θέλουν τότε και τά κάνουν ; έποκούρες με τό δύσκολο τον δη μάρμπιτα - 'Αργκού.

Τά γέλια έστηαν έπειτας και τά παραστατικές συνεχίστηκε. Κι' ή αλλαία έπειτα, τη σημηγή πού ού συνταγματάρχης οδύλιαζε :

— Πήγανε έστι άλι, κόρη καταραμένη... Κι' έστι, ούτινδεν, θά δειθήνησεν την πού τοις μάρτυρες μου... Θύ στον τελευταίο πό την άπισταν μηγατέρα μου... Εντού πάντανος καλών, παρά νά γυμνεύησης την άπισταν μηγατέρα μου...

Στην τρίτη ποδεξίς άδυντος ή έραστης κληρονόμησε κάτι θεστατάκι έκπτωμαία. Γεμάτος, χαρά έτρεξε στὸν συνταγματάρχη και τον θέτησε την κάρη του. Κι' επίνεσ, μαδιάνοντας τὴν κληρονομία, πάγισε κατ' τό λόγο του, έξαστος και τούς δικαιούς του... Ούχ, ούτε γιά άγριατάλακα δέν δά τὸν θητίζει, δην έρεπταν στό χωριό μου... ;....

— 'Αδυντος έπιθετος κι' έκεινος δ γαλανής... 'Αλλη έλλειψε πάνταν κι' άλια έστηαν στό τέλος... Μόλις είδη τὴν κληρονομία, πάγισε κατ' τό λόγο του, έξαστος και τούς δικαιούς του... Ούχ, ούτε γιά άγριατάλακα δέν δά τὸν θητίζει, δην έρεπταν στό χωριό μου... ;....

— Ο Ζάν, γά νά προλάβη καινούς και νοινούς σκηνή, τρόπική μαστικά τὸν πατέρα του ήσω από τὸ θέατρο. Κάθησαν σ' ένα καφενείο νά πονούν κατά την παλιότητα παράστασεν.

— Ο γέρος - πατέρας τοῦ Ζάν, από δροσίστηρα, θυμήσηρη πάλι την παράσταση κι' είτε στὸ γού του :

— Βρέ παδί μου, γιατί παρουσιάστηκεν μηφοστά μηφοστά μετέντοινοι κι' άρχισαν έστι στὰ φαγέα τὰ οικογενειακά τους ;... Δέν φοδούνται πάντας στὸν πατέρα την καρκούσιασι τοῦ κομούν ;... Αλλη έτρεπταν τὰ γέλια τῶν πατέρων της έπιστος... Μόλις είδη τὸν πατέρα της έπιστος νά δύσουμε λεπτά, γά νά κάνωνται τι ;... Γιά νά μάρτυρε τι συνέβη στὴν οικογένεια ένος γαλονί !...

— Μά, πατέρα, διαμαρτυρόταν δ Ζάν. Δέν είνε πραγματικά γεγονότα απάντη πού έδιπλα τρέπιν... Τά μάρτυρες άπολο τους άλιοι, γά νά διασκεδάζη ή κόσμους... Κι' ού ήδυτοις κάτι πρεσποθετούσαν δι άπολοι...

Τὸ γαραντόν τόσο έρεπτε ένα ποτήριο κρασί, τό διπόλι είχε ζητήσει, δ γέρος βοτσάρης απ' τὸν κατέ που έπιστος. Κι' έστησε, έπιστος τό ποτό του :

— Σεργεί κάτι, Ζάν... Κι' αύτο τὸ κρασί έδω είδε σάν τὸ θέατρο σου : Δέν είνε άγριο, δέν είνε φαντακό, είνε δόλιο κι' άνοστο !...

Την άλλη μέρα κιόλας δ άγαθός μπάρμπιτα - 'Αργκού έχινησε γιά τὸ καριοτόβικο του, με τά άγνα κεφαλιά και με την άποστοποτητή και τά θύμια ζωής...

SERGE BASSET

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Άρκετα χρόνια πριν από τὸν παγκόσμιο πόλεμο, ή άναλογία μεταξύ στρατιωτών και μουσικών στὸ στρατὸ τῶν Ηνωμένων Πολ. τελέν ήταν στρατιωτικῆς θεωρηφρανής. Έτι το 1915 χιλιάδια τετρακινδυνών στρατιωτών, και τρισκιλιάδες μουσικοί, μεταξύ των οποίων στρατιωτικοί ήταν οι μουσικοί.